

1

VRABEC

// Polonca Kovač

1: V mestu je gorelo na tisoče lučk in na križiščih so žarele okrašene jelke, kajti leto se je bližalo koncu ... Na tlaku pred mestno hišo pa je ležala raztresena vrečka piškotov. Bilo jih je dovolj za vse vrabce, ki so se tako lahko gostili tudi sami in praznovali novo leto.
ilustracija: Kristina Krhin

BILA JE ZIMA IN TEMA IN TAK MRAZ, DA JE KAR SAPO JEMALO. V MESTU SE JE V MRAKU PRIŽGALO NA TISOČE LUČK IN NA KRIŽIŠČIH SO ŽARELE OKRAŠENE JELKE, KAJTI LETO SE JE BLIŽALO KONCU. PRED TRGOVINAMI SO STALI BOŽIČKI IN DEDKI MRAZI IN DELILI SLADKORČKE, LJUDJE PA SO TOPLO OBLEČENI KUPOVALI DARILA IN SE VESELILI PRIHODA NOVEGA LETA.

VISOKO NA STREHI MESTNE HIŠE JE ZMRZOVALA JATA VRABCEV. »ZEBE ME,« JE ČIVKNIL EDEN. »MENE PA ŠE BOLJ, MENE PA ŠE BOLJ,« SO ZAČEBLJALI DRUGI IN SKORAJ BI SE SPOREKLI, KOMU JE HUJE.

»SPLOH NE VEM, ZAKAJ GORIJO VSE TE LUČKE,« SE JE PRITOŽIL MALI. »SAJ NIČ NE GREJEJO.«

»KER BO JUTRI NOVO LETO,« JE POVEDAL VELIKI.

»IN KAJ BO NOVEGA?« SE JE POZANIMAL SREDNJI.

»NE VEM. MOGOČE SE V NOVEM LETU ŽELJE IZPOLNIJO IN SO ZATO LJUDJE TAKO VESELI.«

IN POTEM SO SI ŠE VRABCI NEKAJ ZAŽELELI. VELIKI SI JE ZAŽELEL, DA BI BILO TAKO KOT V STARIH ČASIH. »KONJI SO VLEKLI VOZOVE IN KOČIJE ...«

»KAJ JE KONJ?« JE ČIVKNIL MALI.

»TAKA VELIKA ŽIVAL. AMPAK NAJBOLJ IMENITNO PRI KONJU JE BILO TO, DA SO MU IZPOD REPA PADALE KRASNE TOPLE FIGE, KI SO SE POTEM KADILE NA CESTI.

ČE SI SKOČIL V ENO IZMED FIG, SI SI V NJEJ LAHKO POGREL NOGE, VČASIH PA SI V NJEJ NAŠEL TUDI KAKŠNO ZRNO OVSA. O TEM MI JE PRIPOVEDOVALA MOJA STARA MATI, NJEJ PA JE POVEDALA NJENA.«

»OJ, KRASNO! TUDI JAZ SI ŽELIM TO,« JE ZAVZDIHNIL MALI.

»JAZ SI PA ŽELIM, DA BI BILO SPET POLETJE,« JE REKEL SREDNJI. »TAKRAT NA PLOČNIKE POSTAVIJO MIZICE, KAMOR SEDEJO LJUDJE. STARE GOSPE JEDO TORTICE IN PTIČKOM

NA TLA MEČEJO DROBTINICE, ŠE POSEBNO, ČE JE PTIČEK TAKO PREDRZEN, DA SKOČI NARAVNOST NA MIZO IN NA NJIHOV KROŽNIK.«

»OJ, KRASNO! TUDI JAZ SI ŽELIM TO,« JE SPET ZAVZDIHNIL MALI.

TAKRAT PA SO NA VSEH KONCIH MESTA PROTI NEBU ŠVIGNILE RAKETE, LJUDJE SO PRITEKLI NA CESTO, VRISKALI, PLESALI IN SE OBJEMALI – SPLOH JE NASTAL STRAŠANSKI DIRENDAJ.

»KAJ PA JE? KAJ PA JE?« JE RAZBURJENO SPRAŠEVAL MALI.

»NOVO LETO,« SO MU POVEDALI VSI DRUGI.

»IN KJE SO KONJSKE FIGE? IN KJE SO STARE GOSPE S TORTICAMI?«

KO SO MU RAZLOŽILI, DA JE TREBA NA IZPOLNITEV ŽELJA PONAVIDI ČAKATI, JE MALI POBITO VTAKNIL GLAVICO POD PERUT IN PREMIŠLJAL, ČE NI MOGOČE VSE SKUPAJ GOLJUFIJA.

AMPAK DRUGO JUTRO NI BIL VEČ TEGA MNENJA. NA TLAKU PRED MESTNO HIŠO JE NAMREČ LEŽALA RAZTRESENA CELA VREČKA PIŠKOTOV. BILO JIH JE DOVOLJ ZA VSE VRABCE IN TAKO SO SE TUDI ONI GOSTILI IN PRAZNOVALI NOVO LETO. ●